

lutning og derfor ikke kan gøres til Genstand for Forhandling.

Jagd: Nej, det var ogsaa kun et Udtryk i Betænkningen, jeg talte om.

Keth: Jeg kan slutte mig til den Fremstilling, som den ærede Ordfører gav af de ulyttelige Fisseriforhold ved Randers. Det forholder sig, som den ærede Ordfører sagde, rigtigt, at, før Hr. Ostenfeldt under 12te Marts 1879 fik Skøde paa Fjensvold Fiskegaard, var ifølge gammel Skik og Hævd den Tilstand, som havde uddannet sig i flere hundrede Aar, Fisseriet frit for alle og enhver dansk Statsborger paa Randers Fjord og paa Gudena, i det mindste op til Fjensvold Fiskegaard. Hvorledes Forholdene ere oven for Fjensvold Fiskegaard, har i saa Henseende ikke været Genstand for mine Undersøgelser; det tør jeg ikke udtale mig nærmere om i dette Øjeblik. Da Ostenfeldt i 1879 havde faaet Skøde paa Fjensvold Fiskegaard, tog han sig over, at nu skulde der indføres en anden Ordning, og han udstedte i August 1879 en Befendtgørelse, som han lod indrykke i de lokale Blade, og hvori han blandt andet sagde, at han ifølge sit Skøde nu havde Eneret til alt Fisseri i Gudena fra et Punkt, beliggende c. 3000 Alen oven for Fjensvold Fiskegaard og til Randers, og i Fjorden Sejløb til Udbyhøj. Dette vakte en stor Forbavselse og stor Indignation i Randers, og Følgen var, at Fisserne ikke vilde rette sig derefter. Ostenfeldt anlagde nu en Række af Sager, og, som den ærede Ordfører bemærkede, lykkedes det ham at gennemføre en af Sagerne, der oprindelig blev anlagt ved Randers Politiret, lige op til Højesteret, hvor den paakendtes 29de Januar 1883 med det Udfald, at Ostenfeldt maatte antages at have ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han havde Ret til Fisseri i Gudenaens Sejløb og ligeledes i Randers Fjords Sejløb. Som den ærede Ordfører ligeledes har berørt, gav dette Anledning til en total Forandring i Fisseriforholdene ved Randers, en Forandring af en saa betydelig Rækkevidde, at Regeringen fandt sig foranlediget til under 2den Februar 1884 at nedsætte en Kommission under Forsæde af den nuværende og ogsaa daværende Herredsfoged i Rougsø

med flere Herreder, Kammerjunker Honnens, for at tage under Overvejelse, hvad man nu skulde gøre under disse Forhold. Kommissionen siger i Indledningen til sin Betænkning, at den er nedsat til Undersøgelse af Spørgsmaalet om Afløsning af den Ejeren af Fjensvold Lassegaard tilkommende Eneret i Sejløbet i Gudena og Randers Fjord. Det var altsaa den Opgave, der stillede Kommissionen af Regeringen, at undersøge Spørgsmaalet om en Afløsning af den Ostenfeldt som Ejer af Fjensvold Lassegaard tilkendte Eneret i de nævnte Farvande, og Kommissionen kom, som den ærede Ordfører alt har berørt, til det Resultat, at den foreslog at afløse Ostenfeldts Ret til Fiskegaarden — hvilket vel omtrent vil sige det samme som at løbe Fiskegaarden som faadan for Statens Regning — for en Sum af 300,000 Kr., med hvilken Sum Ostenfeldt over for Kommissionen havde erklæret sig tilfreds, eller ogsaa at afløse den Ostenfeldt formentlig tilkommende Fisseriet i Sejløbet fra Indløbet til Randers Fjord og indtil Ugelhusene for en Sum af 225,000 Kr. ligeledes for Statens Regning. Imidlertid anbefalede Kommissionen principalt den første af de gjorte Indstillinger, at faa Fiskegaarden aldeles bort til Medlæggelse. I sin Betænkning, som efter min Mening indeholder vigtige og værdifulde Oplysninger om Fisseriforholdene ved Randers, og som paa mange Punkter er strevet med ikke ringe Sagkundskab, udvikler Kommissionen nærmere de Grunde, som have ført den til at gøre den nævnte Indstilling. Betænkningen er, som allerede anført af den ærede Ordfører, af 25de September 1884. De to Mænd, over hvilke Ostenfeldt tidligere havde faaet Højesteretsdommen af 29de Januar 1883, vare kun, hvad man vil kalde Smaataarsfolk, der ikke have forstaaet at føre deres Sag, som den burde have været ført; de havde selv ført den for Underretten og ogsaa ved Overretten, saa at Sagen langt fra var bleven saa oplyst, som den i Virkeligheden havde fortjent, og som den ogsaa senere blev. Men nu hændte det, at efter at Kommissionen havde afgivet sin Betænkning den 25de September 1884, faldt der ikke længere end 14 Dage senere en Underrettsdom i en anden Sag, som Ostenfeldt havde anlagt mod 3 Gaardejere i Overhornbæk nemlig Niels Peterjen, Niels Kjeldsen og Pe-